

Insolvenční návrh

Požadavek úředně ověřené plné moci dle § 97 odst. 3 insolvenčního zákona se uplatní bez ohledu na formu podání insolvenčního návrhu, neboť sleduje ochranu autenticity vůle insolvenčního navrhovatele.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 138/2024-127 ze dne 29.5.2026)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka P. P., zastoupeného Mgr. J.W., advokátem, se sídlem v P., vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. KSLB 76 INS 19252/2022, o insolvenčním návrhu věřitelů 1/ PERNER Holding s. r. o., se sídlem v S., zastoupeného Mgr. V.U., advokátem, se sídlem v P., a 2/ B. K., zastoupeného JUDr. A.Š., advokátem, se sídlem v L., o žalobě pro zmatečnost podané dlužníkem proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 27. března 2023, č. j. KSLB 76 INS 19252/2022-A-70, a proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. srpna 2023, č. j. KSLB 76 INS 19252/2022, 4 VSPH 489/2023-A-101, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 76 ICm 3503/2023, o dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. dubna 2024, č. j. 76 ICm 3503/2023, 106 VSPH 77/2024-76 (KSLB 76 INS 19252/2022), tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 27. března 2023, č. j. KSLB 76 INS 19252/2022-A-70, rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „insolvenční soud“) o insolvenčním návrhu věřitelů 1/ PARLES, a. s. (nyní PERNER Holding s. r. o.), a 2/ B. K. tak, že (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka P. P. (bod I. výroku), zamítl návrh na povolení oddlužení (bod II. výroku), prohlásil konkurs na majetek dlužníka (bod III. výroku) a insolvenčním správcem ustanovil JUDr. Jaroslava Brože, MJur. (bod IV. výroku).
2. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. srpna 2023, č. j. KSLB 76 INS 19252/2022, 4 VSPH 489/2023-A-101, potvrdil usnesení insolvenčního soudu ze dne 27. března 2023 v bodech I., III., IV. výroku a v bodě II. výroku je změnil tak, že se zamítá návrh dlužníka na povolení oddlužení podle § 395 odst. 1 písm. a/ zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).
3. Proti usnesení insolvenčního soudu ze dne 27. března 2023, č. j. KSLB 76 INS 19252/2022-A-70, a proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. srpna 2023, sen. zn. 4 VSPH 489/2023, podal dlužník žalobu pro zmatečnost z důvodu, že napadená usnesení trpí zmatečností a neměla být vydána, neboť insolvenční řízení je vedeno na základě insolvenčních návrhů, které nesplňují zákonné náležitosti (nejsou opatřeny úředně ověřeným podpisem).
4. Usnesením ze dne 5. ledna 2024, č. j. 76 ICm 3503/2023-44, insolvenční soud žalobu pro zmatečnost zamítl.
5. Insolvenční soud, cituje § 97 odst. 2 insolvenčního zákona, uvedl, že povinnost úředního ověření podpisu na insolvenčním návrhu podaném elektronicky nevyplývá z žádného zákona a nelze ji dovodit ani výkladem. Dospěl k závěru (shodně s důvodovou zprávou), že účelem novelizace § 97

odst. 2 insolvenčního zákona provedené zákonem č. [298/2016](#) Sb. nebylo zpřísnění požadavků na podpis elektronicky podávaného insolvenčního návrhu. Opačný výklad by se ostatně dostával do rozporu se systematikou insolvenčního zákona, jenž na jiných místech výslovně stanoví povinnost opatřit určité listiny úředně ověřeným podpisem (např. § 18, § 50 nebo § 394a insolvenčního zákona). Zákonodárce tak zjevně rozlišuje mezi případy, v nichž je tento formální požadavek nezbytný, a případy, v nichž jej za nezbytný nepovažuje. Nelze proto extenzivním výkladem dovozovat povinnost úředního ověření podpisu i tam, kde ji zákon výslovně nestanoví.

6. Dále se insolvenční soud zabýval (pro případy, kdy je insolvenční návrh podáván prostřednictvím zástupce) požadavkem na úředně ověřený podpis zmocnitele na plné moci, přičemž dospěl k závěru, že povinnost úředně ověřit podpis na připojené plné moci se vztahuje nejen na podání insolvenčního návrhu v listinné podobě, ale i na podání insolvenčního návrhu v podobě elektronické, neboť je třeba zajistit autenticitu zmocnitele. Jinak řečeno, úřední ověření podpisu insolvenčního návrhu sice není vyžadováno v případě podoby elektronické, ale je třeba na tomto požadavku vždy trvat u podpisu zmocnitele (insolvenčního navrhovatele) na připojené procesní plné moci. Jinak by došlo k nepřijatelnému rozdílu mezi insolvenčním návrhem podávaným v listinné a elektronické podobě.

7. V posuzované věci insolvenční navrhovatelé podali insolvenční návrh prostřednictvím svého advokáta (z jeho datové schránky), přičemž oba insolvenční navrhovatelé tak dle soudu naplnili podmínky předpokládané zákonem pro řádný (byť prostý) podpis insolvenčního návrhu podaného v elektronické podobě. Jelikož oba advokáti k insolvenčnímu návrhu připojili plnou moc s úředně ověřeným podpisem navrhovatele převedenou autorizovanou konverzí do elektronické podoby, postupovali zcela v souladu s právními předpisy i s dosavadní praxí insolvenčních soudů. Insolvenční soud proto neshledal žalobu pro zmatečnost důvodnou.

8. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

9. Odvolací soud, cituje § 7, § 80a odst. 1, § 97 insolvenčního zákona, § 42 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), § 18 zákona č. [300/2008](#) Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2011, sen. zn. 29 NSČR 51/2011, uveřejněné pod číslem 33/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 33/2012“), dospěl k závěru, že požadavky § 97 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona se vztahují výlučně na insolvenční návrh podaný v listinné podobě. Je-li insolvenční návrh podán elektronicky prostřednictvím datové schránky, řídí se náležitosti podání (jakož i jeho podpisu) § 80a insolvenčního zákona ve spojení se zákonem č. [300/2008](#) Sb. Takové podání má účinky podání písemného a podepsaného, aniž by vyžadovalo uznávaný elektronický podpis; autenticita podatele je zajištěna samotným užitím datové schránky. Ověření podpisu se v tomto případě nevyžaduje ani podle § 42 o. s. ř.

10. Na rozdíl od insolvenčního soudu však odvolací soud dospěl k závěru, že právní úprava nevyžaduje ověřený podpis zmocnitele na plné moci udělené k podání insolvenčního návrhu prostřednictvím datové schránky, neboť právní úprava (od vydání R 33/2012) doznala podstatných změn. Závěry přijaté v R 33/2012 na projednávanou věc nedopadají, jelikož se týkají náležitostí plné moci v souvislosti s náležitostmi podpisu insolvenčního návrhu požadovanými v § 97 odst. 2 insolvenčního zákona, jež se však v aktuální podobě týkají pouze insolvenčního návrhu podaného v listinné formě.

11. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí insolvenčního soudu a legitimního očekávání odvolací soud uvedl, že z jediného rozhodnutí odvolacího soudu (dlužníkem citované usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. června 2023, sen. zn. 3 VSPH 610/2023) nelze dovozovat ustálenou soudní praxi ve smyslu § 13 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a tudíž ani legitimní

očekávání dlužníka. Skutečnost, že insolvenční soud přijal právní závěr odlišný od rozhodnutí citovaného dlužníkem, sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; jeho právní úvahy jsou z rozhodnutí seznatelné a umožňovaly dlužníku efektivně uplatnit odvolací námitky.

12. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, jakož i otázky, která dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena. Tvrdí, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a navrhuje, aby Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu změnil, případně zrušil spolu s usnesením insolvenčního soudu a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

13. Dovolatel namítá, že usnesení odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení otázky náležitostí podpisu insolvenčního návrhu podaného v elektronické podobě, včetně souvisejících požadavků na plnou moc, jakož i otázky předvídatelnosti rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání. Odvolacímu soudu vytýká, že vyšel výlučně z jazykového výkladu § 97 odst. 2 insolvenčního zákona a dospěl k závěru, podle něhož se požadavek úředně ověřeného podpisu vztahuje pouze na listinné návrhy, aniž přihlédl k historickému, systematickému a teleologickému výkladu úpravy a k jejímu legislativnímu vývoji. Podle dovolatele tento výklad vede k neodůvodněnému rozdílu mezi listinnými a elektronickými podáními a popírá smysl zpřísněných požadavků na identifikaci insolvenčního navrhovatele. Takový rozdíl v nárocích na podání postrádá logický důvod a vede k poškození práv dlužníka. K tomu odkázal na usnesení odvolacího soudu sen. zn. 3 VSPH 610/2023. Konstatuje, že v případě, kdy zákon vyžaduje pro podání vyšší stupeň ověření vlastnoručního podpisu, je třeba se řídit § 6 odst. 1 zákona č. [12/2020](#) Sb., o právu na digitální služby a o změně některých zákonů.

14. Dále dovolatel tvrdí, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, zejména od závěrů R 33/2012, aniž přesvědčivě objasnil důvody, pro které považuje tuto judikaturu za nepoužitelnou v poměrech současné právní úpravy. Nesouhlasí se závěrem, že elektronicky podaný insolvenční návrh ani plná moc k jeho podání nevyžadují žádnou formu ověření podpisu, poukazuje na to, že ani elektronické podpisy ani podání prostřednictvím datové schránky nejsou bez dalšího ekvivalentem úředně ověřeného podpisu.

15. Konečně dovolatel namítá porušení zásady předvídatelnosti soudního rozhodování a svého legitimního očekávání, neboť tutéž právní otázku již jiný senát téhož soudu (v rozhodnutí sen. zn. 3 VSPH 610/2023) posoudil odlišně. Odvolacímu soudu vytýká, že se s tímto předchozím rozhodnutím ani s jeho argumentací řádně nevypořádal a své odlišné právní závěry dostatečně neodůvodnil, čímž měl porušit požadavky kladené judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího soudu na odůvodnění rozhodnutí a vnitřní konzistenci soudní praxe.

16. K dovolání se vyjádřil první insolvenční navrhovatel tak, že rozhodnutí odvolacího soudu považuje za správné. Současně rozvádí argumenty, pro které dovolání má za nepřípustné, případně nedůvodné, a navrhuje, aby bylo dovolání odmítnuto, případně zamítnuto. Podání žaloby pro zmatečnost považuje za obstrukční jednání dovolatele.

17. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

18. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem v daných souvislostech beze zbytku nezodpovězenou.

19. Nejvyšší soud se proto dále zabýval – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

20. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

21. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

22. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona (ve znění účinném od 1. července 2017):

Podle § 80a odst. 1 insolvenčního zákona osoby, kterým se podle zvláštního právního předpisu zřizuje datová schránka bez žádosti, činí podání včetně příloh v elektronické podobě do datové schránky soudu nebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Není-li v odůvodněných případech možné učinit podání podle věty první, lze je výjimečně a s uvedením důvodu učinit v listinné podobě.

Podle § 97 odst. 2 insolvenčního zákona insolvenční návrh musí být v listinné podobě opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala; jinak se k němu nepřihlíží.

Podle § 97 odst. 3 insolvenčního zákona je-li insolvenční návrh podepsán způsobem uvedeným v odstavci 2 pouze zástupcem insolvenčního navrhovatele na základě procesní plné moci, je podmínka uvedená v odstavci 2 splněna jen tehdy, je-li úředně ověřeným podpisem opatřena k insolvenčnímu návrhu připojená procesní plná moc. To platí obdobně, jedná-li za insolvenčního navrhovatele, jímž je právnická osoba, jeho zaměstnanec (člen), který tím byl pověřen statutárním orgánem, nebo byl-li insolvenční návrh podle § 390 odst. 1 podán za dlužníka osobou podle § 390a odst. 1 na základě zvláštní plné moci.

Podle § 97 odst. 4 insolvenčního zákona k insolvenčnímu návrhu, který není podán ve stanoveném formátu nebo stanoveným způsobem, se nepřihlíží.

23. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení insolvenčního zákona již v době podání insolvenčního návrhu (7. prosince 2022), jakož i v době vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka (27. března 2023), a později nedoznala změn.

24. Ustanovení § 97 odst. 2 insolvenčního zákona v uvedené podobě platí od 19. září 2016, kdy bylo novelizováno zákonem č. [298/2016](#) Sb. Do 18. září 2016 předmětné ustanovení platilo v této podobě: „Insolvenční návrh musí být v listinné podobě opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala, nebo v elektronické podobě jejím uznávaným elektronickým podpisem, nebo zaslán prostřednictvím její datové schránky; jinak se k němu nepřihlíží.“

25. Vládní návrh pozdějšího zákona č. [298/2016](#) Sb. projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období 2013–2017 jako tisk č. 764, přičemž ze zvláštní části důvodové zprávy k tomuto návrhu zákona vyplývá, že v rámci insolvenčního zákona byly navrženy „legislativně-technické změny směřující k zobecnění prostředků pro podepisování a odstranění sporné kumulace způsobu dodání insolvenčního návrhu se způsobem jeho autentizace.“

26. Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že již v R 33/2012 dospěl k závěru, že je-li insolvenční návrh, v němž je ohlášeno zastoupení advokátem a k němuž je připojena řádná procesní plná moc pro tohoto advokáta, podepsán pouze tímto zástupcem, je podmínka formulovaná v § 97 odst. 2 insolvenčního zákona splněna jen tehdy, je-li úředně ověřen podpis advokáta na

insolvenčním návrhu a současně i podpis zmocnitele (insolvenčního navrhovatele) na procesní plné moci.

27. Tyto závěry formulované v R 33/2012, na které odkazoval též dovolatel, nicméně nelze na danou věc použít, neboť Nejvyšší soud v předmětném usnesení vycházel ze znění § 97 odst. 2 insolvenčního zákona účinného do 30. června 2012 (v tomto znění byl § 97 odst. 2 insolvenčního zákona účinný až do 31. prosince 2013), které ještě neupravovalo možnost podání insolvenčního návrhu prostřednictvím datových schránek.

28. V projednávané věci je přitom určující odpověď na otázku, jaké jsou požadavky na ověření podpisu na elektronicky podaném insolvenčním návrhu v poměrech právní úpravy účinné od 1. července 2017, resp. zda lze klást rozdílné požadavky na insolvenční návrhy podané v listinné a v elektronické podobě.

29. V usnesení ze dne 30. července 2019, sen. zn. 29 NSČR 133/2017, Nejvyšší soud (vycházející z právní úpravy insolvenčního zákona a vyhlášky č. [311/2007](#) Sb., ve znění účinném od 1. ledna 2014 do 30. června 2017) uzavřel, že i vyšší formy elektronických podpisů s nejvyšší mírou důvěryhodnosti jsou ekvivalentem „pouze“ vlastnoručnímu běžnému fyzickému podpisu. Zaručený elektronický podpis (ani jiný elektronický podpis) proto není ekvivalentem úředně ověřeného podpisu, ani nemá stejné účinky. Úředně ověřený podpis neměl a nemá odpovídající elektronickou podobu.

30. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil i v usnesení ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 NSČR 106/2018, uveřejněném pod číslem 22/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 22/2021“), v němž doplnil, že tento závěr není dotčen ani novelizací insolvenčního zákona provedenou zákonem č. [64/2017](#) Sb., kterým byl do insolvenčního zákona s účinností od 1. července 2017 vložen § 80a.

31. Z uvedeného plyne, že i v poměrech nové právní úpravy (účinné od 1. července 2017) je judikatura Nejvyššího soudu konstantní v závěru, že i vyšší formy elektronických podpisů s nejvyšší mírou důvěryhodnosti jsou ekvivalentem „pouze“ vlastnoručnímu běžnému fyzickému podpisu. Proto tam, kde insolvenční zákon výslovně vyžaduje úředně ověřený podpis bez ohledu na formu, v níž byl učiněn (jako je tomu v případě hlasovacího lístku dle § 401 odst. 1 insolvenčního zákona), není dostatečné, je-li dokument opatřen pouze uznávaným elektronickým podpisem osoby oprávněné za věřitele jednat (k tomu srov. zejména R 22/2021).

32. Ustanovení § 97 odst. 2 insolvenčního zákona nicméně povinnost úředně ověřeného podpisu stanoví pouze u insolvenčního návrhu v listinné podobě. Jestliže insolvenční zákon tento požadavek nestanoví obecně, nelze jej automaticky vztáhnout i na podání učiněná elektronicky, jak dovozuje dovolatel.

33. Nejvyšší soud nemá pochyb o tom, že účelem požadavku v § 97 odst. 2 insolvenčního zákona je totiž zejména dostatečná identifikace insolvenčního navrhovatele (ověření, že skutečně jedná tato osoba), a to s ohledem na závažnost dopadů účinků zahájení insolvenčního řízení do poměrů dlužníka i třetích osob. K naplnění požadavku autentizace musí být v listinné podobě pravost podpisu osoby podávající insolvenční návrh (případně osoby k tomu zmocněné) úředně ověřena. V elektronické podobě je nicméně dostatečné, je-li insolvenční návrh podán prostřednictvím datové schránky nebo opatřen uznávaným elektronickým podpisem. Systém datových schránek je vytvořen jako autonomní, zabezpečený a státem garantovaný systém, který umožňuje vnitřní komunikaci mezi jednotlivými datovými schránkami navzájem a umožňuje identifikovat jednotlivé odesílatele. Tím je naplněn účel úředně ověřeného podpisu, který se tak při podání insolvenčního návrhu prostřednictvím datové schránky (formou autorizované konverze) nevyžaduje.

34. Tento závěr pak sdílí i komentářová literatura, srov. např. Jirmásek, Tomáš. § 97 [Podání insolvenčního návrhu]. In: Sprinz, Petr a kol. Insolvenční zákon. 1. vydání (4. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2023, marg. č. 41.

35. Tomu přitom odpovídala (z historického hlediska) i úprava účinná do 18. září 2016, neboť insolvenční zákon v té době výslovně v § 97 odst. 2 upravoval rozdílné požadavky na podpis návrhu podaného v listinné podobě a podobě elektronické. Záměrem zákonodárce přitom jistě nebylo novelou provedenou zákonem č. [298/2016](#) Sb. na tomto způsobu podávání insolvenčního návrhu čehokoliv měnit, jak ostatně vyplývá z výše citované důvodové zprávy. K vypuštění výslovného zakotvení požadavků na elektronický insolvenční návrh tak zjevně došlo z důvodu jejich nadbytečnosti, přičemž cílem zmíněné novely bylo, aby požadavky na podání v elektronické podobě byly v maximální možné míře odstraněny z jednotlivých zvláštních zákonů a soustředěny převážně v obecných předpisech.

36. Jinak řečeno, na insolvenční návrhy podané v listinné a elektronické podobě jsou skutečně kladeny rozdílné požadavky stran ověření totožnosti podatele, neboť možnosti ověření totožnosti insolvenčního navrhovatele jsou odvislé od způsobu podání insolvenčního návrhu. U listinného návrhu je ověření identity podepisující osoby realizovatelné pouze prostřednictvím úředního ověření podpisu, zatímco u elektronického dokumentu jsou možnosti širší, neboť je možné využít i jiné způsoby, které dostatečným způsobem identifikují odesílatele, jako např. forma elektronického podpisu či odeslání z datové schránky, která rovněž umožňuje dostatečnou identifikaci odesílatele.

37. Vzhledem k uvedenému závěru, že v poměrech dané věci nebyl úředně ověřený podpis nutnou podmínkou insolvenčního návrhu, jestliže byl podán datovou zprávou, není relevantní námitka dovolatele poukazující na § 6 zákona č. [12/2020](#) Sb., neboť dané ustanovení na danou problematiku nemůže být aplikováno (úředně ověřený podpis a ani jeho ekvivalent nebyl v daném případě vyžadován).

38. V posouzení této právní otázky tak dovolání není opodstatněno.

39. Nejvyšší soud nicméně nesdílí názor odvolacího soudu, že stávající právní úprava nevyžaduje ověřený podpis zmocnitele na plné moci.

40. Ustanovení § 97 odst. 3 insolvenčního zákona zřetelně stanoví požadavek úředně ověřeného podpisu na procesní plné moci, jestliže je insolvenční návrh podaný v listinné podobě (řádně) podepsán pouze zástupcem insolvenčního navrhovatele.

41. Z toho plyne, že je-li insolvenční návrh podáván (a podepsán) jen zástupcem insolvenčního navrhovatele, zákon vyžaduje rovněž dostatečnou identifikaci osoby zmocnitele (insolvenčního navrhovatele). Nejvyšší soud přitom nemá pochyb, že byt se § 97 odst. 3 insolvenčního zákona vztahuje k požadavkům na insolvenční návrh podávaný v listinné podobě, je zjevné (i vzhledem k výše uvedenému výkladu, který se přiměřeně uplatní i na plnou moc), že dostatečnou identifikaci zmocnitele je třeba provést i u insolvenčního návrhu podávaného v elektronické podobě. Je tomu tak proto, že datová schránka či elektronický podpis nenahrazuje ověření vůle zmocnitele, ale pouze identifikuje odesílatele datové zprávy či odesílatele elektronického podání (tj. zmocněnce).

42. Tento výklad přitom opět vychází z toho, že důsledky zahájení insolvenčního řízení mohou být pro dlužníka zásadní. Je-li insolvenční návrh podán (podepsán) jen zástupcem insolvenčního navrhovatele, je třeba zajistit náležitou identifikaci osoby, která podepsala plnou moc.

43. Tomu podle Nejvyššího soudu odpovídá jen takový výklad, podle něhož v případě, kdy je podán insolvenční návrh v elektronické podobě prostřednictvím zástupce insolvenčního navrhovatele, musí

být k takovému insolvenčnímu návrhu připojena plná moc opatřená úředně ověřeným podpisem nebo uznávaným elektronickým podpisem insolvenčního navrhovatele v autorizované konverzi do její elektronické podoby, neboť není možné jiným způsobem dostatečně ověřit, že byla plná moc udělena skutečně osobou (insolvenčním navrhovatelem), jež je uvedena jako zmocnitel. K tomu srov. též důvody usnesení Ústavního soudu ze dne 29. října 2019, sp. zn. I. ÚS 472/19, či usnesení Ústavního soudu ze dne 4. dubna 2023, sp. zn. III. ÚS 752/23.

44. Jinak řečeno, požadavek úředně ověřené plné moci dle § 97 odst. 3 insolvenčního zákona se uplatní bez ohledu na formu podání insolvenčního návrhu, neboť sleduje ochranu autenticity vůle insolvenčního navrhovatele. Výklad odvolacího soudu proto v této části neobstojí.

45. Z obsahu spisu nicméně plyne, že v daném případě insolvenční návrh ze dne 7. prosince 2022 i návrh na přistoupení do řízení ze dne 8. prosince 2022 (oba doručené z datových schránek právních zástupců insolvenčních navrhovatelů) obsahovaly plnou moc s úředně ověřeným podpisem insolvenčních navrhovatelů (ve formě autorizované konverze); obě podání tak vyhověla všem požadavkům na dostatečné ověření zmocnitelů (insolvenčních navrhovatelů) i jejich zástupců.

46. Byť odvolací soud nesprávně uzavřel, že procesní plné moci, které byly přílohou insolvenčních návrhů, nemusely být podepsány úředně ověřeným podpisem, je jeho rozhodnutí, vycházející ze závěru, že napadená usnesení nejsou stížena zmatečností vadou, ve výsledku správné.

47. Nejvyšší soud dále posuzoval, zda řízení není postiženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), přičemž shledal, že řízení jimi zatíženo není, a to ani vadami výslovně zmíněnými dovolatelem.

48. Dovolatel namítá, že se odvolací soud řádně nevypořádal s jeho odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sen. zn. 3 VSPH 610/2023, a z obsahového hlediska tak vystihuje vadu řízení.

49. Již v odvolacím soudem přiléhavě zmíněném rozsudku ze dne 25. června 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vysvětlil, že i když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu dovolání – na újmu práv dovolatele.

50. Lze doplnit, že Ústavní soud opakovaně vysvětlil, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

51. V posuzované věci napadené rozhodnutí zjevně netrpí dovolatelem vytýkanou vadou, neboť z něj zcela zřetelně a srozumitelně plynou důvody, pro které odvolací soud dospěl ke svým závěrům (a neztotožnil se se závěry usnesení sen. zn. 3 VSPH 610/2023). Současně se odvolací soud dostatečně vypořádal s námitkami dovolatele. Tomu odpovídá i argumentace obsažená v dovolání.

52. Na shora citovaných závěrech není způsobilá (poměřováno poměry dané věci) nic změnit ani argumentace dovolatele vycházející (dle obsahu dovolání) z § 13 o. z. (k legitimnímu očekávání). V usnesení ze dne 26. února 2025, sen. zn. 29 ICdo 5/2024, Nejvyšší soud vysvětlil, že označené ustanovení vyjadřuje zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí v tom smyslu, že soud nemůže ignorovat argument účastníka řízení, který odkazuje na předchozí pravomocné rozhodnutí ohledně shodné právní otázky, ale musí se s tímto zásadním argumentem ve svém odůvodnění (rozhodnutí)

náležitě vypořádat (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 14. června 2016, sp. zn. I. ÚS 3324/15). Přitom princip právní jistoty vyjádřený v § 13 o. z. neklade na soudy požadavek, aby rozhodovaly obdobně (či dokonce shodně) ve skutkově srovnatelných věcech bez dalšího; zákonem (občanským soudním řádem) dané principy soudního rozhodování (srov. zejména § 120, § 132 a § 153 o. s. ř.) totiž nelze bez dalšího negovat prostřednictvím § 13 o. z. a pojímat je tak, aby v podstatě bylo bráněno řádnému uplatňování hmotných i procesních práv a povinností účastníků v soudních řízeních s pouhým odkazem na výsledek jiného řízení (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2019, sp. zn. 30 Cdo 3711/2018).

53. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit věcnou správnost rozhodnutí odvolacího soudu a řízení není postiženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Exekuce](#)
- [Zkušební doba](#)
- [Vypořádací podíl](#)
- [Popření pohledávky](#)
- [Pozemní komunikace \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Příklep \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vlastnictví \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výklad projevu vůle \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost za vady](#)
- [Odpovědnost za vady](#)